

Gyulafehérvártól Déva váráig

A Batthyány Kázmér Általános Iskola hetedikeseinek erdélyi túrájáról (2025)

2025. április 12-én a hajnali órákban Siklósról indult autóbuszunk a „Határtalanul” program keretében az Alföldön keresztül a magyar-román határig, az „Erdélyi kincsek nyomában”.

Az első célpontunk Gyulafehérvár volt. Alba Iulia központjában a messziről jól látható ortodox templom fogadta be először csoportunkat. A gyerekek meglepve ismerkedtek a számukra szinte ismeretlen egyházi világgal, amihez képest nagy váltást jelentett a mellette álló magyar katolikus templom. A történelmi személyiségek kriptáival, a letisztult építészeti formákkal való találkozás mély hatást tett a diákokra. Érdeklődéssel fogadták a tanáruk által elmondott ismertetőt a település történelmi hátteréről. És sorra buktak elő belőlük az iskolában elsajátított, ide kapcsolódó ismeretek, kérdések. Ezt követően a Szent Kristóf panzió szobáinak elfoglalása és a vacsora volt hátra.

A második napon Máréfalvával ismerkedtünk a verőfényes utcákon tett séta keretében. Megcsodáltuk a sorjázó székelykapukat, a jellegzetes falusi házakat. Mivel vasárnap volt, kissé beleláthattunk a helyiek vallásos szokásaiba, akik éppen barkaszentelésre igyekeztek. Idegenvezetőnk, Miklós László jellegzetes, népies beszédével és széleskörű tudásával vonzotta magához csoportunk érdeklődését. A farkaslakai nézelődés, Tamási Áron sírjának és a helyi millenniumi emlékműnek a meglátogatása után Parajd felé tartottunk. Visszatekintve furcsa érzés, hogy az akkor még minden gond nélkül meglátogatható turisztikai célpont mára víz alatt van. Nem gondoltuk, hogy az irdatlan sötömbök, a hatalmas termek talán már soha nem lehetnek a szemünk előtt.

Korondi sétánk csendes utcákon zajlott, ekkor még nem zúdult rá a kerámiáról híressé vált településre a turisták áradata. Ki-ki megtalálta a magának való emléktárgyat, és már utaztunk is tovább Székelyudvarhelyre. A jelentős kulturális központban az előbbihez képest mozgalmas utcakép fogadott bennünket, mert épp zajlott a Hargita rally. A műsorvezetők kihangosított beszéde sajátosan festette alá a központban tett sétánkat, a műemlékek megtekintését. Ebbe a napba illesztettük bele a Nyerges tetőn sorakozó kopjafák és az emlékmű megtekintését. A lemenő nap kissé baljós fényében idéztük fel a hajdan itt elesett honvédek emlékét.

A következő napon eleinte a természeti látnivalók jelentették kirándulásunk következő szakaszát. A Békás-szoros óriássziklái között haladva hallgattuk a folyó zúgását, lestük a már éppen nyíló hegyi virágok foltjait és csodálkoztunk rá az árnyékban megbúvó hatalmas jégcsapokra. A tavasz és a tél látványos találkozását a Gyilkos-tó partján sétálva is megtapasztalhattuk. A helyenként kiterjedt hófoltok hóemberépítésre, hógolyózásra csábították a vidám diákokat. Meglepve vettünk észre egy még gémberedett tagokkal a hó tetején evickélő békát. Medvét – amit persze végig kerestünk a szemünkkel – sem itt, sem máshol nem láttunk. A nap végén Európa egyetlen látogatható csipszgyárába érkeztünk, a Csíki Chips üzemébe. A számunkra szokatlan elnevezésű pityóka útját végigkövetve ismerkedtünk meg a kedvelt rágsálni való készítésével. A szállásra tartva a buszból tekintettük meg Tusnádfürdő és Újtusnád utcáit, látnivalóit.

Az újabb nap Prázsmáron indult, ahol az erőd és a közepén magasodó templom kínált lenyűgöző látnivalót. Fel-alá jártunk a zegzugos lépcsőkön, bekukkantottunk a hajdan vész

idején használt, sötét szobácskába, ahová az ellenség elől menekültek a település lakói. Ráadásként különleges élményben részesültünk: a templom hangszerén gyakorló, de jöttünket nem észlelő orgonaművész előadását hallgathattuk egy darabig. A helytörténeti kiállítás keretében belekóstolhattunk a valamikori német telepesek életébe, kultúrájába. Jé, ez németül van! – lepődtek meg az iskolában irodalmi németet tanuló diákok a középkori, gótbetűs szövegek láttán. Az Árpád-kori templomáról nevezetes Gelencén a népies festmények, kazettás mennyezet miatt különleges templom jelentett szép élményt. Kézdivásárhely volt a következő állomásunk, ahol iskolánk egyik tanára is született. A városmag szép épületei között járva, Gábor Áron emlékművét megtekintve, a helytörténeti múzeumban sétálgatva elfáradtunk, ezért a cukrászda teraszán pihentük ki a fáradságot és töltöttünk fel kissé.

Bálványosfürdőn áthaladva a buszból tekintettünk körül, és a kanyargó úton lassanként megérkeztünk a Szent Anna tóhoz. A tóig gyalogszerrel megtett táv végén, kissé borússá vált időben nézelődtünk egy kicsit, és ismerkedtünk a vulkanikus környezettel. Csíkszeredán a Mikó-vár huszonegyedik századi színvonalú kiállításai vonzották magukhoz tekintetünket. A vár után a város központját is megnéztük, és kipróbáltuk a szocializmus idején tapstérnek nevezett térség visszhangját. Ekkor már lélekben a búcsún járt az eszünk. Utoljára közös táncsal és a néhány nap történéseit felidézve köszöntünk el a szívélyes vendéglátóktól, akik mindenben rugalmasan alkalmazkodva adták meg számunkra az út háttérét.

A hajnali indulás után ismét végighaladtunk a romániai utakon, immáron hazafelé tartva. Emlékeztek, mikor jöttünk, milyen dugó volt itt? – kérdeztük egy útszakaszon, miközben szinte észrevétlenül értünk el Dévát. A gyönyörű napsütésben szívesen megnéztük volna a várat, magas Déva várát, ám a korszerű látogatóközpont zárva volt. Így a völgyből, majd az útról nézve vettünk búcsút a nevezetességtől.

Hazáig röptül az idő, a fáradt csapat tagjai a szülők ölelésébe érkezve, a számtalan élménnyel gazdag napok emlékével tértek haza.